

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **P. S.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje, Odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem ve Zlíně, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, Odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 1.6.2010, č.j. KUZL 33000/2010, sp.zn. KUSP 21051/2010 ÚP-Vy, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalovaný rozhodnutím ze dne 1.6.2010, č.j. KUZL 33000/201, sp.zn. KUSP 21051/2010 ÚP-Vy, zamítl odvolání žalobce b) proti usnesení stavebního úřadu Magistrátu města Zlína ze dne 5.3.2010, č.j. MMZL 18597/2010, jímž bylo zastaveno řízení, zahájené dne 4.12.2009 na základě žádosti žalobců a) a b) ve věci stavby „Seník“ na pozemku p.č.628/9 v k.ú. Jaroslavice u Zlína. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad rozhodl dne 1.10.2007 pod č.j. MMZL 85399/2007 podle ustanovení § 88 odst.1 písm.b) zák.č.50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), o odstranění stavby „Seník“ na shora uvedeném pozemku, neboť stavba není v souladu s Územním plánem města Zlína. Odvolání žalobců proti citovanému rozhodnutí bylo pro opožděnost zamítnuto. Dne 4.12.2009 podali žalobci žádost o projednání v řízení podle ustanovení § 101 správního řádu. Stavební úřad usnesením ze dne 5.3.2010 řízení zastavil, neboť se neztotožnil se závěrem Magistrátu města Zlína, útvaru hlavního

architekta, neboť jeho závěr není v souladu se zněním Územního plánu města Zlína, podle něhož není možné připustit výstavbu v plochách krajinné zóny s převážně přírodním charakterem, s rozsahem omezení „Zt“ – trvalé travní porosty. Alternativní zemědělství je sice dle Územního plánu města Zlína v uvedených plochách výjimečně přípustné, v jeho rámci však nejsou přípustné činnosti, zařízení a výstavba, které zmenšují tuto plochu. K odvolání žalobce b) žalovaný uvedl, že při rozhodování podle ustanovení § 101 správního řádu je vázán taxativními důvody v tomto ustanovení uvedenými s tím, že institut nového rozhodnutí nepatří obsahově mezi opravné prostředky, jde o nové posouzení již pravomocně rozhodnuté věci, a to buď za stejných, nebo změněných výchozích podmínek. Žalovaný v předmětné věci dospěl k závěru, že žádost žalobců neodůvodňuje zahájení nového řízení, resp. vydání nového rozhodnutí, neboť předložené nové skutečnosti a důkazy neodůvodňují jiné řešení otázky. Žalovaný zejména posuzoval, zda je předložená žádost v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, tj. s Územním plánem města Zlína, dle něhož v plochách krajinné zóny s převážně přírodním charakterem je nepřípustná nová výstavba, přičemž v plochách „Zt“ – trvalé travní porosty, je nepřípustné zmenšování výměry a výstavba objektů. Podle územního plánu je tedy alternativní zemědělství přípustné jako činnost, avšak ze staveb pouze objekty podzemní. V případě nepovoleného seníku žalovaný konstatoval, že se o podzemní objekt pro skladování ovoce a zeleniny nejedná, tudíž tato stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací. Žalovaný zopakoval, že vyjádření Magistrátu města Zlína, útvaru hlavního architekta ze dne 31.11.2007 je v rozporu s územně plánovací dokumentací.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce a S. S. žalobu. Uvedli, že v roce 2005 koupili za účelem chovu koní pro hipoterapii budovu bez čp/če na p.č.628/22 a pozemky p.č.628/9 – trvalý travní porost o výměře 12575 m², p.č.628/10 – trvalý travní porost o výměře 402 m², p.č.528/22 – zastavěná plocha a nádvoří o výměře 133 m² a p.č.638 – orná půda o výměře 402 m² vše na LV 779 pro k.ú. Jaroslavice u Zlína. Současně s tím žalobci koupili i stáj na p.č.628/22. Protože stáj nebyla zkolaudována, bylo vydáno dne 9.5.2006, pod č.j. SÚ 7896/04/Kut dodatečné povolení stavby a současně souhlas s jejím užíváním. V tomto prostoru byl vždy i seník, který však byl pro jeho stáří a zanedbanou údržbu zbourán. Při projednávání registrace u Českomoravské společnosti chovatelů byli žalobci upozorněni na ustanovení § 7 odst.1 Vyhlášky č.191/2002 Sb., které v rámci chovu koní musí dodržovat. Jednalo se o nutnost poskytovat ochranu před klimatickými vlivy, a to formou přístřešku, ve kterém by měli seno ke krmení. Přípisem ze dne 11.4.2007 byl Magistrátem města Zlína vydán pod č.j. MMZL 30314/2007 OŽPaZ souhlas k dočasnému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) pro stavbu tohoto seníku. Na základě této skutečnosti a dále proto, že tam seník dříve stál, měli žalobci za to, že nic nebrání tomu, aby ho v roce 2004 postavili znovu, ale v modernějším pojetí. Dne 25.7.2007 však obdrželi „Oznámení o zahájení řízení“ o odstranění stavby. I přes snahu žalobců dokázat, že seník je pro chov nutný a přes to, že dne 11.4.2007 byl vydán souhlas k odnětí půdy ze ZPF, nebylo žalobcům vyhověno. Tím, že Magistrát města Zlína povolil stáj pro chov koní a následně nařídil zbourat seník, fakticky žalobcům znemožňuje s ohledem na platné právní předpisy, chov koní provozovat. Tím by byla způsobena značná škoda, neboť do úprav a oprav vložili finanční prostředky v rámci několika statisíců Kč. Správní orgán 1. stupně ve věci rozhodl v rozporu s vyjádřením útvaru hlavního architekta, čímž byli žalobci poškozeni na svých právech a nebyli schopni dostát své povinnosti zabezpečit hospodářským zvířatům možnost úkrytu před nepříznivým počasím. Postupem stavebního úřadu i žalovaného bylo rozhodováno o právech a povinnostech žalobců bez přihlédnutí k souvisejícím okolnostem. Z důkazů je zřejmé, že různé útvary Magistrátu města Zlína rozhodují rozdílně, což vyplývá z přípisu Útvaru hlavního architekta ze dne 28.2.2007, souhlas k dočasnému odnětí půdy ze

ZPF ze dne 11.4.2007 a na to navazující rozhodnutí stavebního úřadu. To má za následek nepředvídatelnost rozhodování jednotlivých útvarů magistrátu a jejich vzájemná neinformovanost pak způsobuje právní nejistotu občanů. Žalobci věřili tomu, že když obdrželi souhlas s odnětím půdy ze ZPF a navíc seník tam již dříve stál, že mohou nový seník postavit, zejména s přihlédnutím k tomu, že podle citované vyhlášky byli nuceni zajistit koním přístřešek proti nepřízní počasí. Na základě uvedeného žalobci navrhli soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

K žalobě se žalovaný vyjádřil písemně tak, že skutečnost, že žalobcům byl vydán souhlas k odnětí půdy ze ZPF, není sama o sobě důvodem a dostatečným podkladem pro dodatečné povolení stavby, splněny totiž musí být podmínky ustanovení § 88 odst.1 písm.b) starého stavebního zákona. K námitce, že zbouráním seníku je žalobcům fakticky, s ohledem na platné právní předpisy, znemožněn chov koní, žalovaný uvedl, že každý stavebník, tedy i chovatel koní, musí svůj záměr přizpůsobit všem právním limitům. Jestliže stavební úřad dodatečně povolil stáj pro chov koní, jednalo se o stavební úpravy stávajícího objektu, nejednalo se o nově postavený objekt. Důkazní břemeno při prokazování souladu nepovolené stavby s veřejným zájmem leží výlučně na stavebníkovi, pokud tedy realizuje stavbu bez stavebního povolení a v řízení o odstranění stavby neprokáže soulad s veřejným zájmem, musí nést následky svého počínání. K námitce žalobců, že přestože řízení podle § 101 správního řádu nebylo ani zahájeno, bylo usnesením zastaveno, žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 102 odst.4 správního řádu, pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, vydá správní orgán usnesení, kterým nové řízení zastaví. Správní řízení je tedy v případě žádosti o vydání nového rozhodnutí zahájeno dnem, kdy došla věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. K námitce, že postupem správního orgánu v rozporu s vyjádřením Útvaru hlavního architekta byli žalobci poškozeni na svých právech, žalovaný uvedl, že k posouzení záměru stavebníka a jeho souladu s územně plánovací dokumentací je příslušný stavební úřad, Útvar hlavního architekta poskytuje v rámci své působnosti předběžné informace o podmínkách využívání území a změn jeho využití, není však příslušný k vlastnímu posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací. K námitce nepředvídatelnosti rozhodování jednotlivých útvarů magistrátu a jejich vzájemné neinformovanosti žalovaný uvedl, že žalobci předmětnou stavbu postavili bez stavebního povolení a v řízení o odstranění stavby neprokázali soulad stavby s veřejným zájmem. K tvrzenému rozporu žalovaný znovu poukázal na skutečnost, že Útvar hlavního architekta není tím orgánem, který hájí veřejné zájmy z hlediska zvláštních předpisů, jeho vyjádření je pouze informace o stavu území z hlediska územního plánování. Souhlas k odnětí ze ZPF byl vydán odborem životního prostředí a zemědělství, tato skutečnost však neznamená, že by předmětná stavba měla být dodatečně povolena, znamená pouze, že z hlediska ochrany ZPF není překážka, která by takovému vynětí pozemku bránila. K námitce žalobců, že poté, co obdrželi souhlas s odnětím ze ZPF a seník tam již dříve stal, věřili, že mohou nový seník postavit, žalovaný uvedl, že příslušným orgánem k povolování staveb je stavební úřad, domněnka žalobců je tedy účelovým tvrzením bez reálného podkladu. Povinností stavebníka v řízení o odstranění stavby je prokázat, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací. I když žalobci provozují alternativní zemědělství, je dle Obecně závazné vyhlášky o závazných částech Územního plánu města Zlína v plochách krajinné zóny s převážně přírodním charakterem výjimečně přípustné alternativní zemědělství a podzemní objekty pro skladování ovoce a zeleniny. V případě stavby seníku se však o podzemní objekt pro skladování ovoce a zeleniny nejedná. Vzhledem k tomu, že předmětná stavba je umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací, žádost žalobců neodůvodňovala vydání nového rozhodnutí. Vzhledem k uvedenému navrhl žalovaný, aby soud žalobu zamítl.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně a) nezaplatila soudní poplatek, Krajský soud v Brně usnesením ze dne 6.10.2010, č.j. 29 A 74/2010-44, řízení o žalobě žalobkyně a) zastavil a řízení bylo nadále vedeno o žalobě žalobce b) proti shora označenému rozhodnutí žalovaného.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

V předmětné věci krajský soud přezkoumává rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce b) proti usnesení stavebního úřadu, který zastavil podle ustanovení § 66 odst.1 písm.h) a § 102 odst.4 správního řádu, nové řízení zahájené na základě žádosti žalobců ve věci stavby „Seník“ na shora specifikovaném pozemku. Řízení podle ustanovení § 101, hlavy X. správního řádu je řízení specifickým, které přichází v úvahu až poté, co ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto. Nejedná se tedy o řádný opravný prostředek, ale o prostředek mimořádný, jehož použití je vázáno na striktně vymezené podmínky. Podle ustanovení § 101 správního řádu, provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže a) je to nezbytné při postupu podle § 41 odst.6 věty druhé, b) novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta, c) nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon, d) rozhodnutí ve věci bylo zrušeno jiným orgánem veřejné moci podle zvláštního zákona, nebo e) tak stanoví zvláštní zákon. Z uvedeného ustanovení (§ 101 písm.b)) vyplývá, že správní řád z roku 2004, oproti správnímu řádu z roku 1967 přiznává správním orgánům pravomoc rozhodovat ve věci znovu v případě, že původní žádosti nebylo vyhověno. V takovém případě nebrání novému projednání věci překážka věci pravomocně rozhodnuté (§ 48 odst.2 správního řádu), dle níž lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu pouze jednou. Jedná se tedy o případy, kdy právo již bylo přiznáno, nebo povinnost uložena (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2008, č.j. 6 As 12/2008-73, přístupný na www.nssoud.cz). V předmětné věci však byl původní návrh žalobců zamítnut, což nevylučuje, aby žádost žalobců byla znovu projednána. V takovém případě pak správní orgán, reps. v projednávané věci stavební úřad postupoval tak, jak by činil v řádném řízení a tudíž prověřoval splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby.

Podle ustanovení § 129 odst.2 zák.č.183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), stavbu uvedenou v odstavci 1 písm.b), (prováděná nebo provedená bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním), lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její

vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že stavební úřad byl povinen posuzovat, zda stavba seníku je v souladu s územně plánovací dokumentací, zda není prováděna na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a zda není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Ze spisového materiálu žalovaného je zřejmé, že p.č.628/9 v k.ú. Jaroslavice u Zlína, na němž žalobci postavili bez stavebního povolení seník, se nachází dle Územního plánu města Zlína v území funkčně vymezeném jako plochy krajinné zóny přírodní (tj. plochy pro zachování a obnovu přírodních krajinných hodnot, u kterých dominují přírodní funkce a ochrana přírody) – „Zt“, tj. trvalý drnový fond. Z územního plánu dále vyplývá, že „předmětem omezení v plochách krajinné zóny s převážně přírodním charakterem jsou plochy tvořené ekologickou koustou území s dominantní funkcí ochrany přírody. Obvyklé a přípustné jsou činnosti a zařízení, které slouží k zachování ekologické rovnováhy území. Výjimečně přípustné je alternativní zemědělství a podzemní objekty pro skladování ovoce a zeleniny. Nepřípustné jsou činnosti, zařízení a výstavba, které zmenšují jejich plochu, nepřípustné je zvyšování a rozšiřování kapacit stávajících zařízení a nová výstavba. U ploch označených „Zt“ – trvalé travní porosty, vymezené v přírodní krajinné zóně, je nutno dodržet maximální rozsah aktivních biologických ploch, nepřípustné je zmenšování výměry, výstavba objektů, s výjimkou těch ploch, které jsou v systému ekologické stability vymezeny jako urbánní, u kterých nejsou přírodní funkce dominantní, nutná je dosadba a udržování přirozených, přírodě blízkých dřevinných porostů, luk a náhradních společenstev, také s ohledem na krajínotvornou funkci.“ Z citovaného materiálu žalovaného není pochyb o tom, že pokud stavební úřad a posléze i žalovaný konstatoval, že stavba seníku na předmětné parcele je v rozporu s územním plánem, učinil tak správně. Dle citovaného územního plánu na parcele č.628/9 v k.ú. Jaroslavice u Zlína, která se nachází v ploše krajinné zóny přírodní, označené „Zt“, skutečně není přípustná žádná, ani nová výstavba, která zmenšuje výměru a která není podzemní pro skladování ovoce a zeleniny. Na této skutečnosti nemění nic fakt, že byla provedena na pozemku, který byl vyňat ze zemědělského půdního fondu a že by tudíž byla splněna podmínka uvedená pod písm.b) ustanovení § 129 odst.2 stavebního zákona. Podmínky ustanovení § 129 odst.2 stavebního zákona však musí být naplněny všechny, nebyla-li naplněna jenom jedna z nich, jako v přezkoumávaném případě podmínka uvedená pod písm.a) citovaného ustanovení, nelze stavbu dodatečně povolit.

S ohledem na uvedené jsou pak námitky žalobce irelevantní. Není totiž podstatné, zda se ve věci vyjádřil kladně Útvar hlavního architekta, stejně tak není podstatné, jak uvedeno shora, že předmětná parcela byla vyňata ze ZPF. K posouzení stavby, zda je v souladu s územně plánovací dokumentací, je příslušný jedině stavební úřad, který tak učinil a dospěl správně k závěru, že stavba seníku není s touto dokumentací v souladu. Stavebnímu úřadu pak nezbylo, než uzavřít věc tak, že nebyly splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby a tudíž ani podmínky pro nové rozhodnutí ve věci.

Podle ustanovení § 102 odst.4 věty první správního řádu, pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. S ohledem na uvedené stavební úřad usnesením řízení zastavil. S tímto jeho postupem nelze než souhlasit. Krajský soud v Brně se tudíž neztotožnil s názorem žalobce, že bylo

rozhodováno o právech a povinnostech bez přihlédnutí k souvisejícím okolnostem. Stavební úřad i žalovaný posuzovali okolnosti podstatné pro rozhodnutí a na podkladě těchto podstatných okolností (tj. nesoulad s územně plánovací dokumentací) ve věci rozhodli. Krajskému soudu v Brně pak nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst.7 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce úspěšný ve věci nebyl a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. soudního řádu správního) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 soudního řádu správního).

V Brně dne 11.11.2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu